

זוהר היומי

זוהר במדבר – דף רנ"ח ע"ב

פרשת פנחס

טקסט הזוהר

(במדבר כ"ח) וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה. תָּא חֲזִי, בְּפִסְחָא כְּתִיב, וְהִקְרַבְתֶּם אֶשָּׁה עֹלָה לַיהוָה. וְהָכָא לֹא כְּתִיב אֶשָּׁה, (דְּהָא בְיוֹמָא דָּא אֶשָּׁה לֹא כְּתִיב בֵּיה) אֶלָּא וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה. מֵאִי טַעְמָא. יוֹמָא דָּא, יוֹמָא דְעֵיילַת כָּלָה לְחֻפָּה אִיהוּ. וְיִשְׂרָאֵל מְנוּ יוֹמִין דְּדַכּוּ. יוֹמִין וְשָׁבוּעִין, וְאַתְכִּלְיִלוּ וְעָאֲלוּ בְיוֹמִין דְּדַכּוּ. וְהִיא נִפְקֵת מִכָּל סֵטְרָא בִישָׁא, וְנִטְרַת יוֹמֵי דַכּוּ כְּדָקָא חֲזִי. וְרָזָא דָּא, מִלְכָּא טַעַם בְּתוּלָה טַעַם. בְּגִין כֶּךָ לֹא כְּתִיב בֵּיה אֶשָּׁה, דְּהָא אַחֲרָא לֹא קָרִיב לְמִשְׁכָּנָא, וְהָא אַתְרַחֵק מִתְמָן. וְעַל דָּא אֲשִׁים לֹא הָכָא, וְלֹא אֲצִטְרִיכוּ לְהָכָא, וְיִשְׂרָאֵל מְרַחֵקוּ אֵינוֹן מִן סֵטְרָא בִישָׁא. (וּמִנּוּ יוֹמִין דְּדַכּוּ, יוֹמִין וְשָׁבוּעִין, וְאַתְכִּלְיִלוּ וְעָאֲלוּ בְיוֹמִין דְּדַכּוּ). אָמַר רַבִּי אַבָּא, עֲדִיין צָרִיכִין אֲנִן לְפִתְחָא דָּא לְמִפְתָּח.

תרגום לעברית

וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה (במדבר כח). בֵּא וְרָא, בְּפִסְחָא כְּתוּב וְהִקְרַבְתֶּם אֶשָּׁה עֹלָה לַיהוָה. וְכָאן לֹא כְּתוּב אֶשָּׁה (שְׁהָרִי בְיוֹם זֶה אֶשָּׁה לֹא כְּתוּב), אֶלָּא וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה. מָה הַטַּעַם? יוֹם זֶה, יוֹם שֶׁנִּכְנְסֶת כָּלָה לְחֻפָּה הוּא, וְיִשְׂרָאֵל מוֹנִים יְמֵי טְהָרָה, יְמֵים וְשָׁבוּעוֹת, וְנִכְלָלִים וְנִכְנְסִים בְּיְמֵי הַטְהָרָה. וְהִיא יוֹצֵאת מִכָּל צַד רַע, וְשׁוֹמְרַת יְמֵי טְהָרָה כְּמוֹ שְׂרָאוּי. וְסוּד זֶה, הַמְלָךְ טַעַם בְּתוּלָה טוֹעַם. מִשּׁוֹם כֶּךָ לֹא כְּתוּב בּוֹ אֶשָּׁה,

שְׁהָרִי אַחֵר לֹא קָרַב לַמִּשְׁכָּן, וְהָרִי מִתְרַחֵק מִשָּׁם. וְעַל כֵּן אֲשִׁים לֹא כָּאוּ, וְלֹא צָרִיכִים לָכֵּן, וְיִשְׂרָאֵל מִרְחָקִים הֵם מִצַּד רָע (וּמוֹנִים יְמֵי טַהֲרָה, יְמֵים וּשְׁבוּעוֹת, וּנְכַלְלִים וּנְכַנְסִים בִּימֵי הַטַּהֲרָה). אָמַר רַבִּי אֲבָא, עֲדִין צָרִיכִים אֲנַחְנוּ לִפְתַּח זֶה לִפְתַּח.

טקסט הזוהר

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲרִימִית יָדִי בְּצִלוֹ לְמֵאן דְּבָרָא עָלְמָא, וְרִזָּא דָא, אֲשַׁכְּחֵן בְּסִפְרֵי קְדָמָאִי, אֲשִׁים אֵינֻן בְּאַמְצָעִיתָא, וְאַתִּינֵן בְּסִטְרָא דָא וּבְסִטְרָא דָא, אַדְבָּקוּ בְּאִילָנָא דְדַעַת טוֹב וָרַע, אַדְבָּקוּ בְּרַע, וְאַדְבָּקוּ בְּטוֹב. וּבְגִין כֹּה, בְּשָׂאָר יוֹמִין כְּתִיב בְּהוּ אִשָּׁה עוֹלָה. אֲבָל בְּהֵנִי יוֹמָא, דְּאִילָנָא דְחַיִּי קַיִמָא, וְלֹא אַחֲרָא, לִית אֲנִן צָרִיכִין לְאִשָּׁה, וְלֹא אֲצִטְרִיךְ לְמַהוּי תַּמָּן. וְיוֹמָא דָא, יוֹמָא דְּאִילָנָא דְחַיִּי אִיהוּ, וְלֹא דְדַעַת טוֹב וָרַע. וּבְגִין דָא, וְהַקְרַבְתֶּם עוֹלָה לְרִיחַ נִיחַח לַיָּי, וְלֹא אִשָּׁה לַיָּי עוֹלָה. וְעוֹלָה, לְשׁוֹן (נ' א' לִשָּׁם) עוֹלָה, כְּמָה דְּאַתְמַר, וְהָא אַתְעָרְנָא מְלִי דְפָרִים בְּנֵי בָקָר, וְכָל הַהוּא קָרְבָּן. (בְּמַדְבָּר כ"ט) וּבַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, כְּמָה דְּאַתְמַר, יוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, דִּינָא דְכָל עָלְמָא, דִּינָא תְּקִיפָא, וְדִינָא רַפִּיָּא. וְעַשִּׂיתֶם עוֹלָה, וְהַקְרַבְתֶּם מִבְּעֵי לִיָּה, בְּשָׂאָר כָּל יוֹמִין, מֵאִי וְעַשִּׂיתֶם. אֲלֹא בְיוֹמָא דָא, (בְּרֵאשִׁית כז) וְעָשָׂה לִי מִטְעָמִים כְּתִיב. כְּמָה מִטְעָמִים וְתַבְשִׁילִים עָבְדוּ יִשְׂרָאֵל בְּהֵנִי יוֹמֵי, בְּעוֹד דְּמִקְטָרְגָא אֲזִיל לְפִשְׁפִּשָּׂא בְּחוּבִין דְּעָלְמָא. וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב וְהַקְרַבְתֶּם, אֲלֹא וְעַשִּׂיתֶם עוֹלָה. וְלֹא אִשָּׁה עוֹלָה. וְכֵן בְּכָל שָׂאָר יוֹמִין, (ס' א' בְּקָרְבָּנִין) לֹא כְּתִיב אִשָּׁה, דְּלִית לוֹן חוּלְקָא בְּכָל הֵנִי יוֹמֵי. כָּל שָׁכֵן בְּהָאִי יוֹמָא, דְּאֲנִן עָבְדִין מִטְעָמִים וְתַבְשִׁילִים בְּלֹא דַעַתָּא דְּסִטְרָא אַחֲרָא, דְּהָא יִצְחָק מְשִׁדֵּר לִיָּה לְצוּד צִידָה דְּחוּבִין דְּבְנֵי עָלְמָא, וְלֹאִיתָאָה לְגַבִּיָּה.

אמר רבי שמעון, הרמתי ידי בתפלה למי שבכרא העולם, וסוד זה מצאנו בספרי הראשונים. אשים הם באמצע, ובאים בצד זה ובצד זה, נדבקים בעץ הדעת טוב ורע. נדבקים ברע ונדבקים בטוב. ומשום כך בשאר הימים כתוב בהם אשה עולה, אבל באלו הימים שעץ החיים קיים ולא אחר, אין אנחנו צריכים לאשה, ולא צריך להיות שם. ויום זה של עץ החיים הוא, ולא של דעת טוב ורע. ומפני זה, והקרבתם עולה לריח ניחח לה', ולא אשה לה' עולה. ועולה לשון (לשם) עולה, כמו שנאמר, והרי הערנו דברים של פרים בני בקר, וכל אותו קרבן. ובחדש השביעי (במדבר כט), כמו שנאמר, יום של ראש השנה דין של כל העולם, דין חזק ודין רפה. ועשיתם עולה!? והקרבתם היה צריך לו, כשאר כל הימים! מהו ועשיתם? אלא ביום זה כתוב (בראשית כז) ועשה לי מטעמים. כמה מטעמים ותבשילים עושים ישראל באלו הימים, בעוד שהמקטרג הולך לפשפש בחטאי העולם. ועל כן לא כתוב והקרבתם, אלא ועשיתם עולה, ולא אשה עולה. וכן בכל שאר הימים (בקרבות) לא כתוב אשה, שאין להם חלק בכל אלו הימים. כל שכן בזה היום, שאנחנו עושים מטעמים ותבשילים בלי דעת הצד האחר, שהרי יצחק שולח אותו לצוד צידה של חטאי בני העולם ולהביא אצלו.

טקסט הזוהר

ובעוד דאיהו אזיל, ישראל נטלי עיטא ברבקה, ועבדין כל אינון פולחנין, כל אינון צלותין, מזמני שופר ותקעין ליה, בגין לאתערא רחמי. והא אוקימנא, (בראשית כז) ויבא לו יין וישת, דאתי (ס'א דאכל) מרחוק, מגו אתר דחמרא עתיקא, ושתי. ואטעים ליה, וחדי. ואחר כך מברך ליה בכמה ברכאן, ואעפר על חובוי. מה פתיב, (בראשית כז) ויהי אך יצוא יצא יעקב ועשו אחיו בא מצדו, טעין מכמה טועני כמה דאתמר, והא אוקימנא מלה.

ובעוד שהוא הולך, ישראל לוקחים עצמה מרבקה ועושים כל אלו העבודות, כל אלו התפללות, מזמנים שופר ותוקעים בו כדי לעורר רחמים. והרי בארנו, (שם) ויבא לו זין וישת, שבא (שאכל) מרחוק, מתוך מקום היין העתיק, ושותה. וטועם אותו, ושמח. ואחר כך מברך אותו בכמה ברכות, ומעביר על חטאיו. מה כתוב? (שם) ויהי אך יצא יצא יעקב, ועשו אחיו בא מצידו. טעון מכמה משאות כמו שנתפאר, והרי בארנו הדבר.

טקסט הזהר

ובגין כך איהו יומא דיבבא, וקרנא איהו עולה. איל אחד, כמה דאתמר, בגין אילו דיצחק. ושעיר עזים אחד לחטאת, שוחד לסמאל לכפרה (לתברא) אנפוי, בההוא בכיה דאיהו בכי בהאי יומא, כיון דחמי דלא אתעביד רעותיה, והא למגנא צד צידה. כמה דאתמר. פגוונא דא יומא דכפורי, והא כתיב בפרשת אמור. (במדבר כ"ט) ובחמשה עשר יום וגו'. רבי אבא פתח, (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי וגו', תא חזי, כל הני יומין, אזלת אימא על פניא, בגין דלא ישלוט סטרא אחרא עליהו, ובגין לשזבא לון. כיון דאשתזיבו בנהא, והא יתבין בסכות, מתנטרין בנטורא. יומא קדמאה, ויומא תנגנא, פקדת לון לישראל, למעבד סעודתא לממנן דשאר עמין, ואיהי לא שריא תמן. ביומא תליתאה, דאיהו י"ז לחדש, שריאת למשרי עליהו. הדא הוא דכתיב, ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, טורין דכל לוטין ומרדין שראן בגווייהו.

תרגום לעברית

ומשום כך הוא יום של יבבה, והקרנן הוא עולה. איל אחד, כמו שנאמר, מפני אילו של יצחק. ושעיר עזים אחד לחטאת, שוחד לסמאל לכפר (לשכר) פניו באותה בכיה שהוא בוכה בזה היום כיון שרואה שלא נעשה רצונו והרי לחנם צד צידה, כמו שנתפאר. כמו כן יום הכפורים, והרי כתוב בפרשת אמר. ובחמשה עשר יום וגו'

(במדבר כט). רבי אבא פתח, (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי וגו'. בא וראה, כל אלו הימים הולכת אמה על הפנים כדי שלא ישלט הצד האחר עליהם ובכדי להציל אותם. כיון שנצלו בניה והרי יושבים בסכות, שמורים בשמירה, יום ראשון ויום שני צותה להם לישראל לעשות סעודה לממני שאר העמים, והיא לא שורה שם. ביום שלישי, שהוא י"ז לחדש, מתחילה לשרות עליהם. זהו שכתוב ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. הרים שכל קללות ויסורים שרויים בתוכם.

♦ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (רנ"ט ע"א) ♦

טקסט הזוהר

אמר רבי אלעזר, יומא קדמא דחג, לא שריא עליהו, ולא יומא תננינא, אלא יומא תליתא, דאוסיה וגרע שריא עליהו, אוסיה אתוון, וגרע קרבנין. דכתיב עשתי עשר וגו'. והכי אתחזי לרע עין, בגין דיומא קדמא ויומא תננינא חדוה דבנהא, ואינון מפלגי עדאן לון. מיומא תליתא וילהלאה, דאיהי שריא עליהו, מה כתיב. (בראשית ח) והמים היו הלוח וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים

תרגום לעברית

אמר רבי אלעזר, יום ראשון של חג לא שורה עליהם, ולא יום שני, אלא יום שלישי, שמוסיה וגרע שורה עליהם. מוסיה אותיות וגרע קרבנות, שכתוב עשתי עשר וגו'. וכך ראוי לרע עין, מפני שיום ראשון ויום שני שמחת בניה, והם מחלקים שללם להם. מיום שלישי והלאה, שהיא שורה עליהם, מה כתוב? (שם) והמים היו הלוח וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים. והמים היו הלוח וחסור - אלו הקרבנות שהולכים ומתמעטים. וכמו שהם מתמעטים, כך גם מתמעט הטוב שלהם.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.

